

Jokaisen elämän alussa kaikki on uutta ja erikoista, joskin alkeellista. Tämä pieni neitokainen ei ollut poikkeus. Vaaleat hiukset loivat kauniita kiekuroita jo ennen ensikiljaisua ja lapsi oli kauniilla tavalla hyvin sopusointuinen. Elinympäristö neidillä, kuten kaikilla muilla tuon ikäisillä, oli varsin rajallinen, ja vaikka halua ja tarmoa olisi ollut sitä tutkia laajemminkin, kyky liikkua ei vielä ollut kehittynyt sille tasolla, että uteliaisuuttaan olisi voinut ruokkia. Oli vain köllöteltävä selällään, naureskella ja hymyillä. Maailma aukenisi vielä. Ravintokin oli varsin yksinkertaista, mahdollisimman luonnonmukaista, helposti saatavaa ja helposti syötävää. Paljon uusia makuja, toinen toistaan kirpeämpiä, maukkaampia, happamampia, parempia. Vielä tuolloin ei neito havainnut eikä varsinkaan ymmärtänyt vanhempiensa erimielisyyksiä, miten olisikaan. Havaitsemaan hän oli kykeneväinen hetken kuluttua, ymmärtämään vasta paljon myöhemmin. Tämän nuoren neidin kehitys kulki jokseenkin hitaammin ensimmäisinä elinvuosinaan ikätovereihinsa verrattuna. Hän oppi liikkumaan hieman ja olikin hyvin kiinnostunut elinympäristöstään, joka loi hänelle loppumattomalta tuntuvan määrän virikkeitä ja kiinnostuksen kohteita. Puhumaan oppiminen tuotti neidolle hieman enemmän ongelmia ja häntä auttamaan saatiin äidin ystävä, Janne, joka saikin pienen neitimme äänen kuuluviin ja sitten ei meinannut puheesta tulla loppua. Kun pieni olento saa suunsa tottelemaan ja oman äänensä kuuluviin ensi kerran, tulee ymmärrettävästi tuotetta luotua paljon. Näiden tuotosten hienous ei ehkä avaudu aivan samantien jokaiselle, mutta arvon ymmärtää jonakin päivänä. Muutama ikävuosi myöhemmin neito oppi sekä lukemaan että kirjoittamaan. Neitomme ensimmäinen luettu sana tuli varsin yllättäen, vaikkakin sitä oli jo jonkin alkaa harjoiteltu. Tapaus oli sinällään huvittava, kun yhtäkkiä ruokapöydässä kirkas ääni kajautti ilmoille sanan ”cola”. Siitä alkoi neidin taival kirjallisuuden maailmaan, johon hän tykkäsikin uppoutua tuon tuosta. Luki ja kirjoittihan hän hieman vartuttuaan paljon niin kivistä, ahoista kuin linnoistakin. Ja niin alkoi neidin koulutaivalkin, ja vaikka opetus ei kummoista ensimmäisinä vuosina ollut, alkoi sivistys-operaatio jokseenkin hyvällä tavalla. Jo hiukan ennen neitomme koulutaipaleen alkua, hänen vanhempansa alkoivat riidellä kovin ja erimielisyydet eivät ottaneet laantuakseen. Niinpä isä ja äiti erosivat, tarkoituksenaan tehdä se ”niin kuin aikuiset sen tekevät”, mutta todellisuus oli jotain aivan toista. Neidon huoltajuudesta tapeltiin pitkään ja vuoroin se oli äidillä, vuoroin isällä. Välillä huoltajuutta jaettiin. Olihan neidollamme velikin, mutta hän monessa tapauksessa jää mainitsematta. Syy siihen on, että vaikka hänellä onkin oma sielunmaisemansa, joskin traumaattinen mutta oma silti, on hän lähes täysin isänsä hallinnan ja määräyksen alla. Pitkien vääntämisien jälkeen veli jäi isälle ja äiti otti neitomme hoiviinsa. Tämä ratkaisu vei heitä hyvin paljon erilleen, vaikeivät kaikki siteet siihen katkenneetkaan. Vielä ollessaan pieni, viaton tyttönen, aloitti hän juoksuharrastuksen. Hän piti siitä kovasti ja menestyikin varsin hyvin. Se oli neidolle tärkeää myös kahdesta muusta syystä. Ensinnäkin, se piirsi rajaa hänen oman ja isänsä reviirien väliin. Nähkäät, neitomme oli siirtynyt isänsä huostaan, jota hän ei itsekään täysin ymmärtänyt. Olot isän luona olivat huomattavasti huonommat, mutta neito sai kuitenkin määrätä omista asioistaan hyvin pitkälti, vaikka olikin isänsä tiukan valvovan silmän alla jatkuvasti. Juoksuharrastus oli tullut siihen vaiheeseen, että se alkoi tuomaan hänen nimeään esille koulussa. Kun pärjäsikin koulujenvälisissä juoksukilpailuissa ja jumppasalin aamunavauksessa hänen kaulaansa pujoteltiin mitali jos toinenkin, alkoi hän, pieni ja arka tyttönen, saada hiukan jalkaa oven väliin ja hänen nimensä alettiin tuntea. Isänsä luona asuessaan neitomme toden totta sai paljolti päättää asioistaan, mutta vapaus toi myös vastuita. Syy näinkin nuoren ihmisen itsemääräämisoikeuteen oli hyvin pitkälti ymmärrettävissä jos seurasi isän tekemisiä lähemmin edes hetken aikaa. Hänen omat asiansa olivat sen verran hankalasti sekoittuneet, että joutui hän keskittämään tarmonsä niiden

setvimiseen. Kovimmin tämän sai kokea neitomme veli, josta kasvoi hyvinkin alisteinen nuori mies. Neitomme kuitenkin oppi pitämään huolen itsestään ja ennen pitkää otti ensimmäiset askeleensa itsenäisenä nuorena naisenalkuna. Mutta kuten jokaisella muullakin itsenäistyvällä nuorella, oli meidänkin neidollamme omat haasteensa ja huolensa. Kuva itsestä ei ollut aivan kehittynyt ja ajoittain pahastikin hukassa. Joku saattaisi puhua jopa identiteettikriisistä. Tilannetta ei helpottanut se, että eri puolille olivat jälleen asettuneet tutut kiistakumppanit, osittain vahvistetuin miehityksin. Isä repi häntä toiseen suuntaan, kun taas äiti ja varsinkin äidin uusi miesystävä koitti kääntää hänen päätään toiseen suuntaan. Epävarmuus, pelko, viha. Tunteet jylläsivät hänen sisällään, vaikkei varsinaista kohdetta niille löytynytkään. Ja niin patoutui kaikki tämä ja purkautui yhtenä ryöpsähdyksenä. Itselleen hän kai oli vihainen, tai ei ainakaan tiennyt kenelle muulle olisi ollut. Oli kuin päässään olisi piru ja enkeli taistelleet keskenään huomiosta, eikä koskaan tiennyt kumpaa kuunnella. Joskus piru oli vielä kaiken lisäksi pukeutunut enkeliksi ja tämä ei ainakaan helpottanut neidon asemaa. Hetken aikaa hän kulki ranteet viilleltyinä, kuin merkinä tuskasta, jota harva kuitenkaan näki tai koki, koska käynnissä oli ollut suurempikin ajatustenvaihto. Mutta kuten haavoille usein käy, alkoivat nämäkin paranemaan. Sekä ulkoisesti että sisäisesti. Juoksuharrastus, ja urheilu ylipäänsä, olivat isoja asioita neidon eheytyemisessä. Siellä pystyi päästelemään höyryjä pihalle ja löysipähän hän muutaman ystävänkkin sitä kautta. Haavojen paraneminen otti oman aikansa ja tarmonsä, mutta vaikka ne muistot eivät kokonaan unohtuneetkaan, ne paranivat ne hiukan, tai ainakin haalistuivat. Eivät helppoja asiat olleet menneisyydessäkään, mutta neito ei arvannutkaan kuinka kovia aikoja oli aivan nurkan takana. Neitomme oli ajautunut tilanteeseen, jossa tappeli isänsä kanssa lähes jatkuvasti, tämä kun näet ei vielääkään ollut saanut elämänsä järjestykseen. Ongelmat olivat suuria ja kykenemättömyys muuttaa itseään teki yhtälöstä entistäkin huonomman. Neitiä alkoi koko asia ahdistaa suunnattomasti, mutta ketään ei ollut kenelle puhua. Äiti ei halunnut asiaan puuttua ja isäpuoli oli ulkomailla. Tuntui kuin kukaan ei hänestä olisi välittänyt, ketään ei kiinnostanut. Jokaisella tuntui olevan tärkeämpääkin ajateltavaa, vaikka pienen ihmissielun tuska oli lähes mittaamaton. Joku läheinen sen oli aistivinaankin, osa varmasti jopa tiesikin ulospäin näkyvän tuskan syyt, mutta kukaan, ei kukaan ojentanut auttavaa kättä neitoamme kohti, korkeintaan soi myötämielisen, mutta hyvin pienen hymyn, joka samalla otti osaa tuskaan ja samalla pyysi anteeksi mahtamattomuuttaan. Eräänä kauniina päivänä, neitomme oli puhelimesta isänsä kanssa. Sananvaihto oli varsin kiivasta ja yltyi aivan ilmiriidaksi asti. Petettynä ja epäoikeudenmukaisuutta mielestään kohdanneena, oli neitomme suuren tuskan alla – jälleen kerran. Tämän pienen ajanjakson aikana, asioiden ollessa varsin huonolla tolalla, oli neitomme kaiken kukkuraksi retkahtanut huumeisiinkin. Ottipa tuo kiivas taisto häntä niin luonnolle, että hän lähti suurten tunteiden vallassa piripäissään ajelemaan autolla, ja kuten arvata saattaa, huonostihan siinä kävi. Neito heräsi lähes neljä kuukautta myöhemmin sairaalasta, jossa häntä oli pidetty pitkän aikaa koomassa ja toivo oli lähes menetetty. Tarkalleen hän ehti olla koomassa sata ja viisi päivää, mutta heräsi kuin heräsiinkin syvästä unenoloisesta olotilastaan. Vasemman käsivartensa hän kyllä tuossa rysäyksessä menetti ja kärsi lukuisia pienempiä vammoja, mutta tärkein säilyi, eli henki. Tapahtumista kuultuaan isäpuoli lähti tukemaan neitomme kostoretkeä tämän isää kohtaan. Yksinkertaisesti ei tämäkään retki mennyt, vaurioita nieltiin sekä puolin että toisin. Jälkipyykkinä neitomme joutui sekä katkolle että vankilaan ja kuin kirsikkana kakun päällä alkoi isäpuolikin häntä vihaamaan, ainakin hetken aikaa. Kuten jo aikasemminkin elämänsä aikana, oli neito jälleen kohdassa jolloin hänen täytyi uudelleen opetella tanssimaan sateessa. Ja uudelleen, hän kokosi itsensä ja nousi jaloilleen. ”Sisukas on tämä neito”, totesi moni

tarinasta kuultuaan. Tuon ajan tapahtumia sitten liennyteltiin isän ja hänen välillä pitkän aikaa, arpien umpeenmenemiseen kului aikaa ja tarvittiinhan siihen naapurinmies Yrjö ”Ykä” Ahlmanin apuakin, hän kun oli sovinnollisuudesta tunnettu. Seuraavat vuodet olivat neitomme elämässä jonkinmoisen uudelleenrakennuksen aikaa ja monella eri elämän osa-alueella neitoa alkoikin onnistaa. Heti ikävän tapahtumaketjun jälkeen tuli jostain hänelle kova vauvakuume, mutta lasta hän ei saanut. Sekä työ-, talous- että ihmissuhde rintamalla alkoi neitomme elämän ehyin aika siihen mennessä. Vihdoin alkoi oma identiteetti löytyä ja elämä kulki mallillaan. Löysipä hän poikaystävänsä, jonka kanssa seurustelikin pitkään ja ylitti kaikki omat sääntönsä siitä, ettei poikien kanssa alkaisi niin vakavasti ja pitkäaikaisesti seurustelemaan. Naimisiin asti pari ei kuitenkaan koskaan päätenyt. Tuona aikana neito meni eteenpäin elämässään paljon. Toisella kädellä hän soi vielä perunaa, mutta toisessa alkoi jo roikkua roiskeläppäpitsanpalanen.

Kun tiet tämän hyvin säntillisen ja karismaattisen, joskin dominoivan ja hivenen viinaanmenevän miehen kanssa erosivat, alkoivat neidon niin sanotut hullut vuodet. Ikää ei vielä mittarissa paljoa ollut ja niin kaikenlaiset ulkonaiset houkutukset saivat vallan ja ottivat jalansijaa neitomme elämässä. Juhlia, lyhyitä hameita ja yleistä hurvittelua. Silmät ja ajatukset olivat auki monelle uudelle asialle ja vaikutteelle, jopa ulkomailta tuleville. Mutta kaikki hyvä loppuu aikanaan. Kulutusjuhlaa kesti oman aikansa, mutta kun pudotus todellisuuteen tuli, oli se karu ja kova. Rahat olivat huomaamatta hupenneet ja taloudelliset hankaluudet toivat esille uudelleen myös neidon kaapissa olleet haamut. Isäpuoli, josta monet puhuivat todella pahoin sanankääntein, mutta joka oli neitoa auttanut monessakin kohtaa, oli sairastunut kaksisuuntaiseen mielialahäiriöön, mutta hyvinä uutisina sieltä kuului, että hän oli sen muurin saanut murrettua. Neitomme ahdinko syveni, mutta kovan koulun käynyt sisupussi selvisi siitäkin. Noihin aikoihin tavoitti suuri uutinen neitomme. Hänen isänsä oli kuollut. Tämän uutisen neito otti vastaan hyvin ristiriitaisin ajatuksin, rehellisesti sanottuna hän ei edes tiennyt mitä hänen tuli tästä uutisesta ajatella. Veljelleen uutinen oli huomattavasti suurempi ja tämä vapautuikin menneisyyden kahleista. Täysin kivuton ei tuokaan vapautuminen tosin ollut. Kun taloudelliset hankaluudet alkoivat hivenen helpottaa, kohtasi neitomme uuden myllertävän elämänvaiheen, tällä kertaa kuitenkin hyvin onnellisen sellaisen. Neitomme nähkääst astui avioon tuona vuonna ja on tässä aviossa vielä tänäkin päivänä. Täysin ongelmaton ei tuokaan avioliitto ole, mutta mikäpä niistä olisi. Mies, joka kantaa nimeä Erkki Untamo, jakoi lähipiirin mielipiteitä. Hivenen huvittavaa oli, että hänen äitinsä meni naimisiin samoihin aikoihin. Isältä perinnöksi oli jäänyt joukko erikoisia kielellisiä ilmauksia, muutama syvä henkinen ja fyysinen arpi sekä huonokuntoinen auto. Lopullisesti hankalien aikojensa yli neito pääsi, kun hän osallistui erääseen arvontaan ja nosti voittavan arpapukkeen. Kooltaan arvonta oli varsin mitätön, mutta neidollemme se muodostui varsin tärkeäksi. Voittolipukkeen numero oli 41. Tuo avioliitto johon neitomme astui, toi heille myös lapsen. Lapsi nimettiin kreikkalaisen tarumuston mukaan, ja vaikka lapsissa aina huolenpitoa riittää, tämä vaati erityisen määrän huomiota. Aina aikuisenakin, hänellä oli hankaluuksia pärjätä omillaan ja tarvitsi tuon tuosta vanhempiensa rahallista avustusta. Neitomme oli noussut tässä ajassa erään arvostetun paikallisen teknologiayrityksen johtotehtäviin, mutta kun yritys meni alta, oli hänenkin taloustilanteensa jälleen kerran hetken haastava. Jonkinmoista ikäkriisiäkin oli havaittavissa, kun neitomme hurautti kertaheitolla heavy-musiikkiin. Nyt neitomme on kerännyt elämäkokemusta jo varsin runsaasti, vaikkei olekaan vielä kovin vanha. Hän on avioliitossa, jossa on omat ongelmansa ja vaikka suurin hohto siitä onkin jo karissut, riittää siinä vielä hyvinkin onnea. Yhtenä kauniina päivänä hän oli kävelemässä kaupasta kotiin erään läheisen koulun ohitse. Kadulta näki koulun pihalle ja neito sinne katseen suuntasikin. Lapset ja nuoret kiehtoivat monellakin tapaa, mutta

ennen kaikkea he olivat yhtä kuin tulevaisuus. Koulun pihalla vallitsi erikoinen tunnelma, tai niin neitomme sen ainakin koki. Lapset olivat jollakin tapaa jakautuneet leireihin, leikkimistä tai iloisia huudahduksia ei kuulunut nimeksikään. Neito näki kaksi poikaa juttelemassa kovaan ääneen, molemmat hyvin kiihtyneinä. Toinen heistä oli selvästi itämaisia piirteitä omaava, erikoisilla hiuksilla varustettu pullukka poika, toinen taas niin ikään pullukka ja vähintäänkin yhtä erikoisin hiuksin varustettu, mutta iholtaan oranssiin menevä. Hetken riideltään pojat sitten päättivät ratkaista nuorille, ja valitettavasti vähän vanhemmillekin pojille ominaisen kukkoilun sillä, kummalla löytyi suurempi varustus housuista. Siinä he sitten niitä mittailivat, kansainvälisen koulun leikkikentällä ja vaikka molemmat hänet huomasivatkin, ei kumpikaan välittänyt, vaan he jatkoivat mittailuaan ja riitelyään. Toisaalla suurempi porukka kiusasi yhtä poikaa, joka ihonvärillään erottui muista. Tämä poika-raasu ei kyennyt ymmärtämään mitä oli tehnyt väärin heille, jotka häntä nimittelivät ja uhkailivat turpiin vedolla. Paikalle tulikin sitten muutama muu, jotka menivät tilanteeseen väliin. Sanaharkkaa ja pientä tönimistä siitä sitten syntyikin ja paikalle tulikin välituntivalvoja, jonka liivissä luki ShowMe. Hän alkoi nuhdella niitä poikia, jotka olivat koittaneet tulla väliin tuohon ikävään tapahtumaan. ”Tuo ei lopu varmasti kyseiseen tilanteeseen, vaan sama homma tapahtuu seuraavallakin välitunnilla”, hän ajatteli mielessään, mutta arkaili kuitenkin ulkopuolisena puuttua tilanteeseen, varsinkin kun toisella aikuisella se oli hallinnassa. Tai hallinnassa ja hallinassa. Neito jatkoi kävelyään ja teki havaintoja, jotka tukivat hänen jo aiemmin pohdiskelemiaan asioita. Lähes jokainen näytti käyttävän kaiken rahan ja aikansa ulkoiseen olemukseen, symboleihin, isotteluun ja itsensä korostamiseen, koska kaikessa piti kilpailla. Hän tuli erään liikkeen näyteikkunan eteen, jossa oli kuin ihmiselämiä olisi ollut esillä. Se mikä tuon näyteikkunan erotti oikeista ihmiselämistä oli, että siinä näytettiin vain kaiken hyvät puolet ja kaikki oli mahtavasti. Lomat, lapset ja kissat, kaikki olivat tasaisesti edustettuina, mutta kuitenkin vähemmistönä itsekeskeisten digitaalisen masturbaation tuottamien omien naamakuvien keskellä. Nykyään taitaa olla tärkeämpi, että miten asiat näyttävät olevan kuin että miten asiat oikeasti ovat. Neitomme jatkoi matkaansa ja päätyi ajatelleeksi nyky maailman tilan kautta omaa tulevaisuuttaan, ja miltä se näyttää. Monen monituista edistysaskelta tämä neitokainen on ottanut. Perunasta oli vaihtunut tofuun ja tuulipuku kevytuntuva takkiin, mutta nyt hän oli epävarma. Siinä hän pohti mihin ottaa seuraava askel, oikealle vai vasemmalle. Toivokaamme, että hän ottaa sen eteenpäin.